

Decât un drum

Lumea noastră ar fi mai bună dacă ar fi mai ca lumea.

- De Cosmin Alexandru

COSMIN ALEXANDRU este președintele Asociației ERUDIO și consultant în branding și strategie. Îi puteți citi blogul la cosminalexandru.ro

ERAM CU FAMILIA LA ȚARĂ, la conacul unui foarte bun prieten. Are și el un băiat, bun prieten cu băieții mei. Spre imensa bucurie a celor trei copii, le construise un fel de căsuță într-un copac, un cub de lemn cu ușiță și fereastră, ca un cuib pentru visele lor. Le cumpărase pensule, vopsea de diferite culori și le-a dat liber la vopsit. Mai întâi s-au vopsit copiii. Apoi, încet-încet, au căpătat culoare – sau mai bine zis culori – casa și scara ce urca până la ea. La un moment dat, copiii au declarat operațiunea terminată. Prietenul meu, fost director general de multinațională, om cu simțul responsabilității și al lucrului bine făcut, le-a atras atenția că rezultatul nu e chiar perfect.

„Lasă, că nici noi nu suntem perfecți”, a răspuns aproape simultan băiatul meu cel mic. A intervenit și cel mare: „Așa e, dacă tot facem o treabă să o facem ca lumea”.

Copiii mei sunt speranța mea pentru poporul român. Acum, poporul român e perfect, dar nu poate face nicio treabă ca lumea. Speranța mea e că vom putea deveni, înainte de dispariția Soarelui și a Pământului, un popor imperfect care face treburile ca lumea.

Sintagma asta, să faci o treabă „ca lumea”, pleacă de la premisa că restul lumii din jurul tău face treaba bine. Or noi, ca să facem o treabă ca lumea în România, trebuie să ne inspirăm în primul rând de la lumea de mai departe. De unde ne apune soarele ar trebui să ne răsără exemplele de urmat. Lumea noastră ar fi mai bună dacă ar fi mai ca lumea. Ca lumea lor. Dar lumea lor nu e doar ce se vede. Drumul spre curățenia străzilor trece prin curățenia din case și din curți. Drumul spre zâmbetul către clienți trece prin zâmbetul către propriii copii. Drumul spre construcția de autostrăzi trece prin construcția de punți. Drumul spre a fi ascultat trece prin a asculta. Drumul spre a fi respectat trece prin a respecta. Ordinea e importantă. Nu putem importa doar rezultatul.

Avem nevoie și de ingredientele felului de a fi care produce aceste rezultate. Ca să ne putem bucura de ele și să le putem păstra cum se cuvine.

Sunt mulți oameni care se schimbă în bine – îi întâlnesc în fiecare zi –, dar pentru că luptă destul de singuri, nu prea apucă să se și bucure de schimbări.

România e acum blocată. Mi-ar fi plăcut să zic că e blocată într-un proiect, dar neavând nici un proiect de societate, e doar blocată în nimic. O vor debloca doar cei care, în ciuda blocajului general, vor reuși să-și deblocheze propriile proiecte de viață. Unii plecând, alții rămânând, alții plecând și întorcându-se. Cei care

vor putea să se miște într-un stat care stă. Pe oamenii ăștia îi admir mai mult decât pe oricine altcineva. Mie, ei îmi dau speranță. Îmi pare rău că nu prea îi văd la televizor, că nu îi văd și cei care își trăiesc viața în televizor sau în fața lui. Dar ei, oamenii ăștia care mută în fiecare zi munți de neîncredere, cinism și nepăsare, ei sunt singurii care ne apropie de o lume mai bună. Ei își educă propriile imperfecțiuni și le tolerează pe ale altora. Încearcă să mulțumească pe toată lumea: și colegii, și clienții, și prietenii, și familia. De multe ori se lasă pe sine pe ultimul loc. Totul pentru a trăi sentimentul că au făcut o treabă ca lumea. Pe care lumea, la rândul ei, să o aprecieze și să o recompenseze, fie doar și cu un compliment.

Suntem la prima generație de oameni care experimentează succesul prin muncă, dedicare și sacrificiu în capitalismul bezmetic autohton. Ne-am dat cu capul de toți pereții ca să apropiem lumea noastră de lumea pe care o vrem a noastră. Să împăcăm orientul standardelor morale pe care le-am moștenit cu occidentul standardelor materiale pe care vrem să le lăsăm moștenire. Deși un alt fel de moștenire ar fi mult mai valoroasă. De curând, am dat peste un îndemn al unei psihanaliste renumite, Karen Horney: „Dacă vrei să fii mândru de tine, fă lucruri de care să fii mândru”. N-a zis cumpără sau adună cu orice preț lucruri de care să fii mândru.

Lumea la care ne uităm cu dorință, lumea occidentală, are imperfecțiunile, excesele și neajunsurile ei. Mai important decât ele, are însă fundamente foarte teinice. Nu obiecte, ci valori și comportamente. Acolo, oamenii se bazează unii pe alții și construiesc împreună în virtutea acestei texturi sociale împărtășite. Ea le dă confort, încredere și putere. Le dă, în ultima instanță, bucuria de a trăi frumos. Drumul dinspre lumea noastră înspre lumea lor poate fi construit doar simultan cu cel invers. Acum îmi pare că suntem încă în faza de poteci. Plantăm de o parte și de alta a lor afaceri, școli, iahturi, case sau cășuni. Deși au trecut aproape 20 de ani de când barierele s-au ridicat, n-am reușit să strângem potecile astea, pe care fiecare ni le construim, într-un drum, ca să știm toți încotro mergem și ca să avem loc din ce în ce mai mulți.

Suntem pe potecile cele bune. Sper să ajungem și pe drumul cel bun. Ca lumea bună. ●

Copiii mei sunt speranța mea pentru poporul român. Acum, poporul român e perfect, dar nu poate face nicio treabă ca lumea.